

Sap què passa? Que abans li ho he dit, és un centre del 2004. Vosté sap què implica que un centre de catorze anys tinga aquestes deficiències? Doncs jo crec que està molt clar.

Si haguera sigut un poquet més prudent, jo crec que vosté s'haguera adonat, entre altres coses, que en tota la gent que estem ací sabem què és el que s'ha dit d'una persona que era tresorera del seu partit, jo crec que la recorda molt bé. I que va dir que havia anat a determinades empreses, segons ell, a arregar diners de 500 en 500, perquè pugueren després adjudicar obres.

I resulta que va donar el nom de determinades empreses, que segons ell, sent tresorer del Partit Popular, li havien donat diners per a construir escoles, precisament per CIEGSA. Això és el que deia ell. I ell deia determinats noms d'empreses.

Una en concret, la que va construir aquest centre, i en concret en l'època en què es va construir aquest centre. I en concret, no només això, sinó un centre que va ser adjudicat per vora un milió d'euros més del que va eixir a licitació. Per vora un milió d'euros més del que va eixir a licitació.

I que catorze anys després està ara mateix caient, pagant-lo el govern del Botànic (*aplaudiments*) en impostos dels valencians, quan vostés haurien d'haver construït un centre com tocava.

Per això, jo dic que a vegades vostés són molt temeraris de preguntar estes coses, perquè resulta que no és l'únic cas, que no és l'únic cas, que d'eixa època, de construccions que estaven fetes malament, com es demostra en el que es va dir també en altres llocs, resulta que estem actuant en tots eixos centres.

Ens toca actuar ara, recollir la seua herència miserosa de tot el que van estar fent. Sí, i no només del centre del qual estem parlant, sinó també d'altres centres per valor d'1,6 milions d'euros, com per exemple, de Betxí, acabat en 2014 i que toca estar una altra vegada en Edificant, perquè no el van fer bé vostés.

Això és la seua herència, i sobre eixa estem actuant. Vint-i-tres centres acabats, onze centres en construcció, sis centres a punt de licitar i entres altres qüestions, en Elx, set centres on s'ha retirat el fibrociment, mentre en el Partit Popular, cap. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, continuem amb la següent pregunta que formula l'il·lustre diputat Miquel Àngel Mulet a l'honorable conseller de transparència y responsabilitat social. Senyor Mulet, recorde els quatre minuts com a temps màxim.

El senyor Mulet Taló:

Moltes gràcies.

El senyor president:

Té vosté la paraula, senyoria.

El senyor Mulet Taló:

Intentaré ajustar-me.

Señor *conseller*, en muchas ocasiones con su actitud nos hace pensar que la *conselleria* de transparencia o no sirve para nada o sirve para todo. O lo que es peor, en vez de supervisar la gestión pública, es un brazo ejecutor de todo aquello que otros *consellers* no saben, no pueden o no quieren hacer.

Por poner un ejemplo explicativo, que no real, no se trataría de supervisar que la ejecución de un puente en Alicante se hace con un procedimiento administrativo correcto y transparente, sino que, como quiero que el diseño del puente sea de fulano, no afecte la finca de mengano, y haga feliz a zutano, lo hago desde la *conselleria* de transparencia, que para eso también soy *conseller* de cooperación con, puntos suspensivos.

Ahora sí, ya inmersos en la realidad, no se trataría de supervisar que la compra de obras de arte por la Generalitat valenciana se haga con un procedimiento administrativo correcto y transparente. Podría ser que el actual *govern* quiere que el cuadro sea de fulano, regalarlo para ubicarlo en las dependencias de mengano, y dar satisfacción a zutano por corresponder al buen comportamiento de fulano.

Lo compro yo, responsable de transparencia, y... Señor *conseller*, ¿cuántos cuadros va a adquirir la *conselleria* que usted dirige al pintor y escultor Toni Miró, y con qué fin se realizan dichas adquisiciones?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mulet.

Li contestarà l'honorable conseller.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoría, me siento en la actitud de aquella persona medieval al que un inquisidor le preguntaba que demostrara que no estaba poseído por el diablo. Por eso se llama prueba diabólica.

No le puedo demostrar lo que usted me plantea, por una sencilla razón: no hay ningún cuadro de Toni Miró en mi *conselleria*. (*Applaudiments*) No se ha comprado ningún cuadro de Toni Miró, y que yo sepa, de nadie. Que yo sepa, de nadie.

Y en honor de la verdad, aparte que ciertamente sea usted invitado a venir a comprobarlo cuando usted quiera, hay una

pequeña escultura de la que me siento muy orgulloso, de Toni Miró, que fue el premio que otorgó el consejo social de la Universidad de Alicante a nuestra *conselleria* por su trabajo en responsabilidad social.

Esa es la realidad. Lo del puente francamente no sé de qué me habla sencillamente, no sé de qué me habla. Lo de la obra es esa la realidad. Según las competencias que tenemos atribuidas en nuestro reglamento y dentro del fomento del autogobierno, está digamos la tutela, la protección y la promoción del Tribunal de las Aguas.

Espero que no piense usted que es un chiringuito inventado por el Botánico. Todo podría ser. Dentro de eso, se firmó hace unos meses una declaración de intenciones con el alcalde de Valencia por el cual la Casa Vestuari que supongo que sabe usted dónde está ubicada, muy cerca de aquí, se dedicará en el futuro exclusivamente al Tribunal de las Aguas, incluyendo actividades de promoción.

Lo cual vendría muy bien que pudiera adelantarse, porque el año que viene se celebra el décimo aniversario como patrimonio de la Unesco y además será la sede mundial de centros culturales relacionados con el agua.

Dentro de ese marco, se acordó organizar una exposición, junto con la *conselleria* de educación y cultura, la Universidad de Alicante, que tiene una cátedra, el ayuntamiento, el Tribunal de las Aguas. Una exposición que se celebró en las Drassanes y que tiene como motivo monográfico precisamente ese, el Tribunal de las Aguas.

En ese marco hemos reflexionado, y no creo que sea ningún desdoro decir que hemos pensado en un pintor que tiene una colección monográfica sobre el Tribunal de las Aguas, que hipotéticamente en el futuro se podría comprar alguna de esas obras por La Generalitat, para cederlo a ese centro de exposiciones.

Como tantísimas obras que creo que se exponen en esta misma casa y que compran los centros públicos.

En cuanto al instrumento normativo, llegado el caso, que no es el caso, sería a través de la Junta de Valoración de Bienes del Patrimonio Cultural Valenciano, previsto en la ley de patrimonio cultural de 1998 y que el Partido Popular nunca se molestó en crear.

Nosotros, el viernes pasado, le dimos cuerpo casualmente, le aseguro. Por lo demás, quédese muy tranquilo, muy tranquilo. Esta legislatura desgraciadamente no tendremos ni las obras realizadas en la Casa Vestuari ni la disponibilidad presupuestaria necesaria para comprar ninguna obra de este autor. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyor Mulet, per acabar de formular la pregunta.

El senyor Mulet Taló:

Señor *conseller*, mire, le diría: «Me congratulo». Pero no es así, no es así. Como buen orador que es usted, me ha dado una larga cambiada y se queda satisfecho. El problema es que en el arte de escuchar, si no hay verdad, no se transmite. Y si no se transmite, el que da la larga cambiada fracasa estrepitosamente.

Me dice que no, pero luego nos dice que hay un proceso en el que se ha hablado con el Tribunal de las Aguas, se va a adecuar un centro de interpretación, se podrá dotar de obra, que podría ser también del señor Toni Miró.

O sea que aquello de que el mensajero nos había engañado, con lo cual nosotros simplemente nos hemos limitado en nuestro ejercicio de responsabilidad a preguntarle sobre lo que usted ha manifestado públicamente en los medios de comunicación, ya no es así. Ya no es así y nos encontramos con que sí que es posible.

Y en ese caso, como *conseller* de transparencia, tendría que explicarnos cuánto dinero se pagaría por las obras, quién haría esa tasación, por qué ese artista y no otro, en base a qué no se hace una convocatoria pública, como tantas veces ustedes han exigido, y se atiende al resto de pintores de las mismas características, que también los hay.

Pintores buenos en la Comunidad Valenciana los hay, y muchos, gracias a dios y a muchas cosas más, y a su capacidad indudablemente. Eso es lo que nos tendría que haber explicado. Pero no: «Bueno, sí, hay un convenio con el Tribunal de las Aguas, se hará ese centro, implicará al ayuntamiento, y La Generalitat acabará comprando la obra».

¿Es que el hecho de que nosotros hayamos planteado esta pregunta ha hecho cambiar su actitud o la decisión del *govern*? Con lo cual, también nos congratularíamos.

Señor *conseller*, está muy bien que se compren obras de arte, pero habrá que ver cuándo y cómo. Y usted, como responsable de la *conselleria* de transparencia, es el que debe exigir que ese cómo y cuándo se haga correctamente, y esperamos que así lo haga. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mulet.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

¿Cómo? Según el método legalmente establecido. ¿Cuándo? Ya le he dicho que no esta legislatura. No querrá someterme a un control parlamentario *ex ante* para la próxima legislatura. ¿Significa ello lo que yo he dicho que nos negamos a que haya obra de otros autores o que se...? ¿Quién ha dicho eso? ¿Quién ha dicho eso?

A mí lo que de verdad me preocupa es por qué por Toni Miró. Porque los tiempos que corren en Europa son muy malos para volver a alentar museos de arte degenerado.

Y cuando los políticos se meten a hacer de críticos de arte, en cuanto que políticos, la sociedad pierde valores esenciales como la libertad de expresión y eso es auténticamente lo preocupante y lo que planea sobre esta pregunta y sobre los ataques a Toni Miró. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Mulet, senyor Mulet, per a què demana vostè la paraula?

El senyor Mulet Taló:

(Intervé sense micròfon)

Pues porque está diciendo barbaridades sobre mí.

El senyor president:

No. *(Rialles)*

El senyor Mulet Taló:

(Intervé sense micròfon)

En ningún momento...

El senyor president:

Senyoria, Senyoria, he escoltat... *(Veus)* He escoltat... *(Veus)* Senyor Mulet, no està vostè en l'ús de la paraula. No està vostè en l'ús de la paraula. Les respostes els poden agradar més o menys, però jo he escoltat atentament la resposta del senyor conseller i crec que ha estat plenament situada en el marc de la pregunta formulada per vostè.

El senyor Mulet Taló:

(Intervé sense micròfon)

Ha dit coses que jo no he dit.

El senyor president:

Bé, doncs.... *(Veus)* Senyor Mulet, jo he escoltat la resposta i ha sigut una resposta dintre del marc de les respostes parlamentaries.

Continuem amb les preguntes. Ara la que formula la il·lustre diputada Maria Josep Ortega a l'honorable consellera de justícia, administració pública, reformes democràtiques.

La senyora Ortega Requena:

Gràcies, president.

Bona vesprada, senyora consellera.

Més de quaranta dones assassinades enguany a l'estat espanyol segons les xifres oficials. Més de huitanta segons les xifres reals. Perquè, com sabem, l'estat espanyol només considera víctimes de violència de gènere aquelles dones que han patit violència per part d'homes que siguen o hagen sigut cònjuges o estiguen o hagen estat lligats a elles per relacions similars d'afectivitat.

Així s'invisibilitzen al voltant de la meitat de les dones víctimes de les violències masclistes, perquè la violència masclista va molt més enllà. Doncs les xifres continuen reflectint l'emergència de combatre amb tots els recursos dels que disposem el terrorisme masclista.

Jo volia fer menció al terrible assassinat que es va produir a Castelló en el mes de setembre. Tots i totes recordem el cas d'eixes dues xiquetes que van ser assassinades per part del seu pare que volia venjar-se de la seua mare.

Va ser molt trist i vull fer-ho perquè és un d'eixos casos que et marca especialment per la seua brutalitat, per tractar-se de xiquetes i, sobretot, perquè es va denegar la protecció que la mare va demanar, perquè es va permetre que un maltractador estiguera amb les filles i perquè en este cas el sistema va fallar. Sé que és molt complicat, però en este cas va fallar.

El sistema ha de garantir a les dones la protecció que requereixen elles i els seus fills i filles. Els animem constantment a denunciar, que és fonamental, evidentment, però han de tindre la garantia que siguen protegides per poder fugir de la violència. Garantir-les que són lliures, que denunciar és la garantia i no un perill.

Sabem, com es va anunciar, que la seua conselleria encarregaria a un grup d'expert l'anàlisi i revisió dels protocols d'actuació de violència de gènere i que també es treballaria per potenciar les unitats d'avaluació dels riscos. Esta feina és fonamental, necessitem que es revisen i que es milloren el protocols, perquè hem de detectar cada errada que hi haja al sistema. Parlem de vides i una sola errada a les avaluacions de risc pot suposar, com tots sabem, una, dues o tres vides.

Aquest govern ha demostrat el seu compromís en l'eradicació amb la violència de gènere i masclista. De fet tenim un pacte valencià contra la violència molt bo que ens està guiant en esta lluita. Jo sé d'aquesta lluita per la qual vostè està molt compromesa.

I és per això que vull saber en quina situació es troben eixos treballs, eixos protocols? I de quina manera s'està treballant per la millor atenció i protecció de les víctimes de les violències masclistes.

És per això, senyora consellera, que des del Grup Parlamentari Compromís volem saber concretament quines mesures estan incorporant els protocols d'actuació institucional en matèria de violència de gènere en les oficines d'atenció a les víctimes del delictes?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*